

Soňa Schneiderová

Analýza diskurzu
a mediální text

KAROLINUM

Analýza diskurzu a mediální text

Soňa Schneiderová

Recenzovali: prof. Dr. Peter Kosta
prof. PhDr. Ludmila Urbanová, CSc.

Vydala Univerzita Karlova v Praze, Nakladatelství Karolinum
Redakce Richard Straberger
Grafická úprava Jan Šerých
Sazba DTP Nakladatelství Karolinum
První vydání

© Univerzita Karlova v Praze, 2015
© Soňa Schneiderová, 2015

ISBN 978-80-246-2884-4
ISBN 978-80-246-2971-1 (online : pdf)

Univerzita Karlova v Praze
Nakladatelství Karolinum 2016

www.karolinum.cz
ebooks@karolinum.cz

Obsah

Úvod	11
1. Analýza diskurzu a její hlavní směry – konverzační analýza a kritická analýza diskurzu	17
2. Diskurz – obtížnost vymezení, širší užití a definice	20
3. Michel Foucault a diskurz	24
4. Norman Fairclough a analýza diskurzu	26
4.1 Norman Fairclough a jeho inspirační zdroje	27
4.1.1 Norman Fairclough a Michel Foucault	27
4.1.2 Norman Fairclough a Michail M. Bachtin	29
4.1.3 Norman Fairclough a M. A. K. Halliday	31
4.1.4 Norman Fairclough a Teun van Dijk	33
4.1.5 Norman Fairclough a Jürgen Habermas	34
4.2 Norman Fairclough a kritická analýza diskurzu	36
4.3 Faircloughova analýza	41
5. Česká analýza diskurzu a její zástupci	49
5.1 Jana Hoffmannová	49
5.2 Jiří Nekvapil	51
5.3 Jiří Homoláč	53
5.4 Jiří Kraus	54
6. Analýza diskurzu v různých vědních oborech	56
6.1 Analýza diskurzu v literární vědě	56
6.2 Analýza diskurzu v sociálních vědách – Pierre Bourdieu	58

6.3	Analýza diskurzu v psychologii	59
6.4	Diskurz ve filozofii – Paul Ricoeur	60
6.5	Analýza diskurzu v edukaci	62
7.	Možné přístupy k analýze diskurzu	64
7.1	Členská kategorizační analýza	66
7.2	Teorie diskurzu a interpretační repertoár	68
7.3	Teorie diskurzu a tzv. uzlové body	70
7.4	Kvantitativně-distribuční metody a korpusová diskurzivní lingvistika	72
7.5	Norman Fairclough, trojdimenzionální pojetí diskurzivní události a tzv. klasifikační schéma	74
7.6	Jürgen Link, interdiskurz a synchronní systém kolektivních symbolů	83
7.7	Konverzační analýza	84
7.8	Závěr	87
8.	Mediální diskurz	89
8.1	Východiska a postup při vlastní analýze	89
8.2	Charakteristika současného mediálního diskurzu	90
8.2.1	Konverzacionalizace a kolokvializace	92
8.2.2	Nevhodná prezentace skutečnosti a snížení odpovědnosti za sdělovaný obsah	98
8.2.3	Charakter žánrů	101
8.2.3.1	Příběh	102
8.2.3.2	Zpráva a zábavní funkce	106
8.2.4	Bulvarizace	108
8.2.5	Reklama ve zpravodajských textech	111
8.2.6	Intertextovost	115
8.2.7	Rozdílná prezentace událostí a manipulativní evaluace	119
8.2.7.1	Srovnání rozdílných prezentací	119
8.2.7.2	Interpretace a evaluace	124
8.3	Mediální diskurz a mezitextové vztahy: možnosti praktické analýzy	127
8.3.1	Citát jako prostředek vyjádření a zkoumání diskurzu	128
8.3.2	Kategoriálně vázaný predikát vytvořený kontextem	139
8.3.3	Význam slova v kontextu mezitextových vztahů	141
8.3.4	Podíl mezitextových vztahů na vytváření identity	143
8.3.5	Ukázka analýzy souvislého textu	145
	Závěr	150

Literatura
Summary

155
165

Diskurzy jsou v první řadě předmětem přivlastnění.

M. Foucault

Úvod

Během řady let vznikla spousta prací většího rozsahu a mnoho drobnějších příspěvků na téma analýza diskurzu jak v zahraničí, tak u nás doma. Ovšem vzhledem k velkému záběru této oblasti výzkumu se tyto práce zabývají jen určitým výběrem toho, co analýza diskurzu zahrnuje. Mým záměrem proto je předložit knížku, která představuje postupy a přístupy analýzy diskurzu v relativní ucelenosti (přesto ne úplnosti), soustředí se na východiska a podstatu analýzy diskurzu jako určitého obecně platného metodologického postupu a souhrnněji obrací pozornost k pracím představitelů české analýzy diskurzu. K napsání knihy jsem určitý čas sbírala odvahu, neboť vytčený úkol není jednoduchý. Vždy bude něco chybět a názory na to, co do analýzy diskurzu patří a co nikoliv nebo jak k hodnocení jevů z hlediska této metodologie v rámci jednotlivých vědních disciplín přistupovat, se mohou lišit. S vědomím těchto nesnází jsem se do tohoto úkolu pustila a vznikla kniha, kterou držíte v ruce.

Analýza diskurzu je zde představena jako jeden z důležitých analytických směrů ovlivňujících řadu vědních oborů současnosti, ale moje pozornost je soustředěna zejména na to, co tento badatelský směr nabízí pro interpretaci jednotlivých textových jevů a událostí zobrazovaných textem, jak postupy analýzy diskurzu mohou obohatit výzkumy ve stylistice a v textové lingvistice.

Mým přáním je zároveň to, aby vhled do analýzy diskurzu představený v této knize pomohl překonat mnohdy negativní postoj vůči tomuto typu analýzy, se kterým se v praxi u některých badatelů setkávám. Určitá nedůvěra v užitečnost analýzy diskurzu totiž plyne z množství metod a různě se navzájem prostupujících přístupů, a tudíž z ne zcela jasné ohraničenosti jednotlivých analýz, někdy i z nedostatečné jednoznačnosti jejich výsledků. Šíře a složitost diskurzivních událostí pak vede k tomu, že se badatelé soustřeďují na různé jevy z mnoha možností, takže

se může zdát, že analýza diskurzu je pokaždé něco jiného. To na první pohled nepochybně znepřehledňuje povahu diskurzivního zkoumání.

Analýze diskurzu však nelze upřít to, že soustředěním se na vztah textu a společenského kontextu zjevně obrací pozornost k velmi důležitým otázkám fungování jazyka ve společnosti, k tomu, jakých prostředků a komunikačních postupů je využito. Napomáhá k odhalení důležitých jevů zobrazovaných textem, např. odhaluje to, jak je jednotlivými subjekty vnímána nebo konstruována realita určitého společenského prostředí.

S ohledem na konkrétní analýzu, jež se týká mediálních textů, publikace rovněž přispívá k charakteristice současné mediální situace. Na vybraných příkladech, jež charakterizují současnou mediální scénu, jsou popsány okolnosti formující současný mediální diskurz a snaha jednotlivých médií budovat pod vlivem společenského kontextu a kontextu daného média určitý obraz reality. Nevyhnutelné je přitom sledování strategií a prostředků, kterými se média snaží přimět k takovému vnímání skutečnosti i příjemce. Při exerci textů vycházím zejména ze zpravodajských žánrů, nikoliv z komentářů a jiných analytických žánrů, neboť ty jsou ve svém stylu záměrně a neskrytě individualizované. Ba naopak proklamací většiny médií je jednoznačnost a objektivnost informací, jež by měla být patrná zejména ve zpravodajství. Při rozboru konkrétních textů postupuji jednak deskripcí a srovnávací analýzou textů, jednak interpretačně, neboť analýza diskurzu je především kvalitativní a interpretační metoda. Důležitá je interpretace zjištěných dat vzhledem ke konkrétnímu kontextu dané události a rovněž důležité je posouzení možných důsledků daného komunikačního jednání.

Přístup k textu z hlediska analýzy diskurzu se od tradiční stylistické a textové analýzy liší tím, že je charakterizován diskurz, tedy využití jazykových prostředků a textových strategií v závislosti na aktuálních kontextových podmínkách vyplývajících z fungování textu v konkrétní sociální realitě. Přesto je základem mého postupu stylistická analýza, rozlišující slohové charakteristiky užitých prostředků a opírající se o znalosti fungování žánrů v určitých funkčních oblastech, a stejně tak tradiční aplikace lingvistických poznatků. Všímám si, jak jsou výběr jazykových prostředků v konkrétním textu a uspořádání textu ovlivňovány vnějšími okolnostmi, za nichž komunikát vzniká, a jaký význam mohou mít určité stylizace pro příjemce. Diskurzivněanalytický pohled na text tak ovlivňuje vnímání funkčního výběru jazykových prostředků. Funkčnost je třeba chápat z hlediska zohlednění širších rámcových podmínek textu (společenských) a z hlediska realizace jednotlivých pro-

středků v konkrétním textu v jeho aktuálním užití. Tím se diskurzivní přístup liší od analýzy jednotlivých textů při popisu určitého funkčního stylu, neboť tento popis se zakládá na zobecňujícím hledání společných jazykových a výstavbových prostředků v dané stylové oblasti. Analýza diskurzu si nevšímá všech prostředků a postupů, jež danou funkční oblast charakterizují, ale zabývá se charakteristikou prostředků a postupů, jež vyplývají z určitých pravidel společenského interakčního jednání v daném komunikačním prostoru s ohledem na konkrétní komunikační událost. Na rozdíl od textové analýzy soustřeďující se na obecná schémata výstavby textů jsou v potaz brány mnohostranné vztahy textů v mnoha vzájemných souvislostech s vědomím toho, že diskurz je především záležitost mezitextových vztahů. Srovnáním mnoha textů je odhalováno to, co daný diskurz reprezentuje. Jednotlivé texty daného diskurzivního „společenství“ mohou být spojeny společným tématem, motivy nebo jednotlivými jazykovými prostředky a určitými komunikačními postupy, jež vyplývají ze společných předpokladů utváření daného sociálního jednání.

V souvislosti s analýzou diskurzu samozřejmě vymezují pojem diskurz, a to v intencích původního chápání tohoto pojmu. V základu metodologického postupu uplatňovaného v praktické části je totiž Foucaultova nejobecnější představa o diskurzu jako určitých pravidlech vědění a jednání, jež následně vnímáme jako společná pro určitou společenskou oblast. Zjevnějším východiskem pro mé analýzy jsou pak postupy uplatňované v pracích Normana Fairclougha, pro něž jazykové výpovědi představují sociální jednání zkoumané v širším kontextu. Na tomto pozadí se taková analýza pokouší začlenit každý jednotlivý text, popř. jeho element, do širších rámcových podmínek jeho fungování ve společenské praxi. Vedle zkoumání textových obsahů a jejich konkrétních elementů se tak do centra pozornosti dostává produkce textu, jeho společenská podmíněnost, ale i možný účinek na příjemce. Patrný je v tomto pojetí přístupu k textu i jistý vliv Derridovy teorie dekonstrukce. To pro text znamená především tzv. dekonstruktivistické čtení, jež rozkrývá možnosti interpretace významů jednotlivých elementů textu.

Abych přiblížila to, co je pro analýzu diskurzu společné v mnoha vědních oborech a čím jednotlivé vědní obory k úvahám o diskurzu přispívají, uvádím v podobě krátkých exkurzů charakteristiky diskurzu a možnosti jeho analýzy v některých vybraných vědních oblastech – v literární vědě, psychologii, sociologii, filozofii a edukaci.

Text knihy vychází z bohaté zahraniční literatury, ale záměrně je pozornost věnována reflexi analýzy diskurzu v české lingvistické (popř.

jiné) literatuře – pracím J. Krause, J. Homoláče, J. Hoffmannové, J. Nekvapila, Z. Vybírala, K. Zábrodské a dalších. Z pohledu těchto autorů jsou také některé jevy komentovány. Zároveň kniha představuje vlastní interpretaci analýzy diskurzu, mé interpretativní čtení Faircloughových textů, a to zejména Faircloughovy knihy *Analysing discourse* (Fairclough 2003). Všechny citáty, které z jinojazyčných textů uvádím pro plynulost textu v češtině, jsou mým překladem. Citáty z médií jsou ponechány v původní podobě, tzn. i s chybami.

Byla bych ráda, kdyby tento text čtenáře inspiroval k vlastním přístupům k hodnocení textu a vedl jej k lepšímu pochopení toho, co se skrývá pod jeho povrchem. Kniha je tak určena mnoha zájemcům; mohou to být studenti, historikové, politologové a žurnalisté, stejně jako lingvisté, kteří se analýzou diskurzu přímo nezabývají. Pro odbornou lingvistickou veřejnost, jejíž oblastí zájmu je analýza diskurzu, nabízí tato kniha jeden z možných vhledů do dané problematiky.

Na závěr této úvodní kapitoly bych ráda připojila dvě drobné poznámky. První se týká pojmenování samotné disciplíny, které je zde věnována pozornost, a některých názvů s ní souvisejících, druhá se týká volby mezi výrazy žurnalistika a žurnalistický text nebo publicistika a publicistický text, ev. styl.

1. První poznámka vyplývá z mé osobní zkušenosti, neboť se často setkávám s dotazy, co je správně: analýza diskurzu, diskurzivní analýza, nebo diskurzivní analýza? V praxi českých vědeckých textů se tyto pojmy užívají napříč mnoha vědními obory rovnocenně jako synonyma. U nelingvistů však častěji nacházíme pojem „diskurzivní analýza“ (Vybíral 2006, Zábrodská 2009 aj.) nebo „diskurzivní analýza“ (např. Vojtíšková 2008), naopak lingvisté, ale i čeští anglisté¹ slovní spojení diskurzivní/diskurzivní analýza považují za nevhodné: jednak vzhledem k charakteru původního názvu v angličtině, jednak vzhledem k charakteru a způsobu tvoření termínů a názvů v českém odborném textu. Považujeme proto za správné užívat pojem „analýza diskurzu“ namísto „diskurzivní/diskurzivní analýza“ v případě, kdy jde o název disciplíny nebo o název metody (srovnej Hoffmannová 1997; Kraus 2006, 2008). Slovním spojením „diskurzivní/diskurzivní analýza“ můžeme označovat jednotlivé postupy analyzování diskurzu, proces, jímž dochází k analýze diskurzu. V tomto případě je možné užívat i plurálu „diskurzivní/diskurzivní analýzy“ (viz Nekvapil 2006).

1 V osobní komunikaci např. prof. L. Urbanová.

Nejednotné užívání se ovšem týká i jiných názvů. Jedná se např. o pojmenování „kritická diskurzivní analýza (CDA)“ (viz např. Zábrodská 2009, Vašát 2008 aj.) namísto „kritická analýza diskurzu“. V české lingvistické literatuře a překladové lingvistické literatuře se užívá pojmu „kritická analýza diskurzu“ (např. Hoffmannová 1997; Homoláč 2006a; Kraus 2006), jenž je pro tyto texty terminologicky ustálený a závazný. Pokud jde o jiné názvy, např. „discourse theory“ Laclau a Mouffové, užívá Homoláč v tomto případě pojmu „diskurzivní teorie“ (Homoláč 2006a). I zde by ovšem bylo vhodnější používat slovní spojení „teorie diskurzu“, jak implicitně vyplývá i z výkladů J. Krause (Kraus 2008: 141–143).

Obdobně se setkáváme se dvěma tvary u adjektiva, jež vznikají z překladu anglického slova „discursive“. V nelingvistické literatuře se operuje s pojmy „diskurzivní teorie“ nebo „diskurzivní psychologie“, v lingvistické literatuře se užívá spíše adjektiva „diskurzivní“, které respektuje pouze českou příponu adjektivního tvoření slov.² Např. anglický název „discursive psychology“ je tak u Homoláče překládán jako „diskurzivní psychologie“ (Homoláč 2006a, 2006b). Havlík uvádí „diskurzivní praktiky“ (Havlík 2012). U Krause oproti tomu najdeme adjektivum „diskurzivní“, např. „diskurzivní události“, „diskurzivní formace“ apod. (Kraus 2004, 2008 aj.). V případě adjektiv je však možné užívat tvary obojí.³

2. Druhá poznámka se týká nesnadného rozhodování mezi užitím pojmů žurnalistika a žurnalistický styl nebo pro českou stylistiku tradičního pojmenování publicistický styl a texty publicistiky. Jsem si vědoma toho, že ani jeden z názvů není vyhovující. Oba pojmy představují z hlediska tradičního vnímání v české lingvistice omezený výklad – žurnalistické texty jsou spojovány s tištěnými novinami, publicistika reprezentuje jen část z celkového objemu textu médií, a to texty analytické, komentářové. Termíny žurnalistika a žurnalistické texty korespondují se zahraniční literaturou a literaturou teoretiků médií (např. Osvaldová–Tejkalová 2009), naproti tomu pojmenování styl publicistický je přilehavější, pokud se ve výkladech pohybujeme v rámci české lingvistické tradice. Publicistický styl je v této tradici zobecněným označením pro jeden ze čtyř základních funkčních stylů, pojem žurnalistický styl je považován

2 Na rozdíl od přípony, jejíž tvar vzniká adaptací hotového tvaru přejatého slova pomocí české přípony, tedy vlastně spojením dvou přípon, původní a české.

3 Srov. např. Akademický slovník cizích slov (ASCZ 1995: 170).

Slovo „diskurzivní“ je však také terminologicky vázáno na výklad, jenž platí ve filozofii, a platí pro postupy uvažování, argumentování a stylizace uplatňované v odborném diskurzu. V procesu myšlení a uvažování jde o postup racionální oproti intuitivnímu, o proces logickodedukativního vyvozování souvislostí.

žován, jak už bylo řečeno, za pojem užší (srovnej Encyklopedický slovník češtiny 2002) nebo je užíván rovnocenně k pojmu publicistický styl (Mistrík 1985). Ale i v řadách českých lingvistů se najdou autoři, kteří dávají přednost pojmu žurnalistika jako pojmu, který zahrnuje dvě různé oblasti světa žurnalistiky – zpravodajskou a publicistickou (Bartošek 1997). Žurnalistiku můžeme chápat také v nejširším slova smyslu velmi obecně jako „činnost v hromadných sdělovacích prostředcích“ (Čechová–Křčmová–Minářová 2008). Ve své práci jsem se rozhodla přiklonit se k užívání pojmu žurnalistika a texty žurnalistiky, a to především vzhledem k termínům pojmenovávajícím danou oblast v zahraniční literatuře, ovšem v některých případech, kdy jde o odkazování k tradici funkčních stylů a charakteristiky v rámci funkční stylové oblasti, zůstává pojem publicistický styl zachován.

1. Analýza diskurzu a její hlavní směry – konverzační analýza a kritická analýza diskurzu

Analýzu diskurzu je možné chápat jako vyhraněnou metodu nebo také – volněji – jako přístup/přístupy obohacující zkoumání v mnoha oblastech lidského bádání. Podle jedné z definicí je analýza diskurzu „analytická strategie mezi mnoha přístupy“, spojená s dalšími formami analýzy (Fairclough 2003: 2). Tato poměrně obecná formulace odráží to, že záběr analýzy diskurzu je velmi široký a že existují různá pojetí tohoto přístupu; je mnoho verzí analýzy diskurzu. Jednotlivé typy, směry a metody jsou popsány v mnoha pracích a příručkách (např. Wetherell – Taylor – Yates 2001a; Jørgensen – Phillips 2002). V českých publikacích jsou tyto nejzásadnější zohledněny v práci J. Hoffmannové (Hofmannová 1997) a K. Zábrodské (Zábrodská 2009). Shrnující pohled na analýzu diskurzu přináší rovněž monotematické číslo Sociologického časopisu (2006) s názvem „Analýza promluv a textů, analýza diskurzu“.

Platí, že nejobecněji se vydělují dva proudy, resp. směry analýzy diskurzu: tzv. etnometodologický (také interakcionistický) a kritický (také sociopolitický). K prvnímu směru zařazujeme konverzační analýzu (řadí se sem i diskurzivní psychologie), druhý je reprezentován kritickou analýzou diskurzu (CDA). Zdroje konverzační analýzy jsou viděny v americké sociologii a etnometodologii (srov. Hoffmannová 1997). Ten Have (2004) popisuje, že etnometodologie je studium „metod“, jimiž členové společnosti vytvářejí a udržují řád a srozumitelnost sociálního života (Zábrodská 2009: 68) a „v souladu s tím se zaměřují na detailní analýzu řečové interakce, přičemž k řeči přistupují jako k formě sociálního jednání, jejíž jednotlivé prvky musejí být interpretovány z hlediska funkce, kterou mají v aktuálním interakčním kontextu“ (ibid.: 68–69). Hoffmannová popisuje tento přístup tak, že „etnometodologie zkoumá organizaci, strukturu různých lidských činností se zřetelem k vytváření a reprodukci sociálních struktur; a v podobě konverzační analýzy se

pouze speciálně koncentrovala na aktivity řečové a dorozumivací, které mají bezpochyby na produkci sociálních struktur zásadní podíl“ (Hoffmannová 1997: 50).

V případě kritické analýzy diskurzu, resp. tzv. kritických směrů (sem řadí Zábrodská i „poststrukturální diskurzni analýzu“ neboli PDA; viz Zábrodská 2009: 76–79), je důraz kladen především „na konstituování subjektu v rámci normativních sociálních praktik a diskurzů (...)“ (Zábrodská 2009: 69). „Kritické směry (...) se zaměřují na produktivní efekty diskurzu a na propojení jazyka, diskurzu a moci“ (ibid.). Podle Hoffmannové jsou „předmětem zájmu autorů (...) určité jazykové prostředky, diskurzni strategie, celkový styl diskurzů – vše, co odráží mocenské struktury a jejich organizační formy, projevy dominance a hegemónismu, zneužívání moci v různých politických a sociálních situacích“ (Hoffmannová 1997: 56).⁴

Rozdíl mezi oběma směry je možné podle Zábrodské spatřovat v tom, že v prvním případě jsou mluvčí viděni jako uživatelé jazyka s určitými vlastními komunikačními záměry oproti kritickým směrům, které kladou důraz na konstituování subjektu v rámci normativních sociálních praktik a diskurzů: „Zatímco etnometodologické (konverzačněanalytické) směry praktikují mikroanalýzu interakce se záměrem zjistit, co tato interakce znamená pro mluvčí samotné (Wetherell 1998), analýza vedená z kritických pozic je mnohem více zakotvena v teorii než v tom, jak interakci rozumějí sociální aktéři a aktérky“ (Zábrodská 2009: 69). Kritické analýze diskurzu je vyčítáno, že před analýzou dat upřednostňuje teorii, kategorie a předpoklady, které se snaží v textech nacházet. Naopak konverzačním analytikům se vyčítá, že nesledují interakční události v širších společenských souvislostech,⁵ což „kritické analýze diskurzu pomáhá zvládat (mimo jiné) recepce Foucaulta a zejména foucaultovský koncept ‚řád diskurzu‘“ (Nekvapil 2006: 265).

Společné znaky, které jednotlivé proudy analýzy diskurzu spojují, jsou shrnuty v práci Phillipsově a Jørgensenové (Jørgensen – Phillips 2002: 5–6): je to za prvé kritický přístup k vědě, následně tedy i kritický přístup k významům textu a k tzv. objektivní pravdě, za druhé historická a kulturní determinace současného jednání a za třetí je to přesvědčení o tom, že svět/věděni je jednak produkován/o a utvrzován/o sociální interakcí, jednak k určitému sociálnímu jednání také vede. Phillipsová

4 Více k CDA níže v souvislosti s jejím hlavním představitelem Normanem Faircloughem.

5 Proto Fairclough řadí konverzační analýzu k tzv. nekritickým směrům analýzy diskurzu (např. Fairclough 1996).

a Jørgensenová se ve své publikaci dále zabývají – podle jejich názoru – třemi určujícími směry analýzy diskurzu, a to teorií diskurzu E. Laclaua a Ch. Mouffeové, kritickou teorií diskurzu N. Fairclougha a diskurzivní psychologií Wetherellové a Pottera (srov. rovněž Homoláč 2002a).

O podobné shrnutí společných znaků analýzy diskurzu se pokouší R. Keller (Keller 2004: 9). Vyjmenovává čtyři body, jež považuje za „nejmenší“ společný jmenovatel teorie diskurzu a jeho analýzy. Přístup analýzy diskurzu vymezují podle něj tyto skutečnosti: 1. analýza diskurzu se zabývá skutečným užíváním (psaného nebo mluveného) jazyka a jiných symbolických forem ve společenských praktikách; 2. význam fenoménů je při tomto praktickém užívání sociálně konstruován a ve společenské realitě tak konstituován; 3. jednotlivé interpretační možnosti lze chápat jako části rozsáhlejší struktury diskurzu, která je přechodně vytvářena a stabilizována specifickými institucionálně-organizačními kontexty; 4. užití symbolických řádů podléhá rekonstruovatelným pravidlům výkladu a jednání (srov. rovněž Křeček 2006: 434).

Protože diskurz prostupuje lidské jednání obecně, je také jedna z definic analýzy diskurzu formulována velmi obecně jako **studium lidských významotvorných praktik** (Wetheller 2001b: 3). Přesto se zájem diskurzivních analytiků soustřeďuje samozřejmě na text, protože skrze něj máme možnost diskurz poznat.

2. Diskurz – obtížnost vymezení, šíře užití a definice

Pojem diskurz, jak víme, je velmi populární, ale mnoha kritikům se jeví jako nejednoznačný. Je to dáno tím, že s ním operuje mnoho vědních oborů, mj. lingvistika, filozofie, historie, sociologie, psychologie, politologie; mimo hranice jednotlivých disciplín se objevuje v širších interdisciplinárních souvislostech. I v samotné analýze diskurzu, jejích jednotlivých směrech, je pojem diskurz vykládán různě. Z těchto skutečností plyne různost jeho významů, a proto je vždy nutné ujasnit si v rámci konceptu jednotlivých disciplín a směrů jeho pojetí.

Rovněž uvnitř jazykovědy je jeho chápání neostré a vymezuje se několik možností jeho uplatnění. Jedním z výkladů pojmu diskurz je, že předmětem zkoumání diskurzu jsou převážně ústní, resp. mluvené projevy (mluvená řeč, rozhovor, dialog, řečové akty apod.): „Tradičně bývá spojován spíše s projevy mluvenými než psanými“ (Hoffmannová 1997: 8). Diskurz je tedy vymezován jako mluvený projev, text jako psaný. Jindy je užíván ve smyslu synonyma ke slovu text nebo ve své extenzi jako pojem nadřazený pojmu text, zahrnující řadu textů (srov. *ibid.*).

Společným jmenovatelem slova diskurz je však ve všech případech užití tohoto pojmu v oblastech **užívání jazyka v textech, v dorozumívání a v interakci**. Věnují mu tedy pozornost především obory a odvětví, které jsou „z hlediska dichotomie *langue – parole*, resp. *kompetence – performance* zaměřeny na druhý člen těchto ‚opozic‘ – tj. na *parole, performanci* (...)“ (*ibid.*). Na tyto okolnosti výkladu pojmu upozorňují i badatelé, kteří se lingvistikou primárně nezabývají: „V lingvistice samotné se (pojem) vztahuje pouze na konkrétní použití jazyka, na jednotky a formy řeči, interakce, které mohou být součástí každodenního jazykového jednání, které také může vstoupit do institucionální oblasti“ (Landwehr 2008: 61).

S obdobnými definicemi se setkáme i jinde: „Diskurz bývá definován jako užívání jazyka, event. dalších znakových systémů – členy dané spo-